

ТОМ-I-1

РЕШЕНИЕ № 237

гр.Перник, 7 януари 2009г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в съдебно заседание на осми декември две хиляди и осма година, в състав:

СЪДИЯ:С.Д. При участието на

секретар: В.Х..

Като разгледа докладваното от съдията адм.д. № 503 по описа за 2008г.,за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл. 5, ал. 4 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ).

Образувано е по жалба на И.Д.Д. ***, против мълчалив отказ на областния управител на Област Перник да се произнесе по негово заявление, вх. № 94-00-252 от 24.08.2007г., за изплащане на еднократно парично обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди , с посочено основание за репресия по чл. 1, т.1 от ЗПГРРЛ. Жалбоподателят твърди, че е сезирал председателя на Централната комисия за установяване на обстоятелствата по чл.1 от ЗПГРРЛ, с искане да отмени отказа на областния управител на област Перник, като с придружително писмо рег.№ 96-00-300/07 от 20.12.2007г., жалбата му ведно с приложенията е изпратена по компетентност за произнасяне на областния управител.

В жалбата до съда се излагат подробно доводи, досежно незаконсъобразността на отказа, като се твърди, че е претърпяна гражданска репресия, като резултат от постановени и влязли в сила съдебни актове, а именно: присъда № 329-Ш от 23.05.1961г. по нохд № 813/61г. на СГС и решение №743/07.07.1961г. по н.д. №669/61г.на 1-во НО на ВС на НРБ, за престъпление наказуемо по чл.259 Наказателния кодекс/отм./, обезсилени по реда на надзора с Решение № 69 от 26.06.1964г. на Общото събрание на наказателните отделения на ВС на НРБ. По делото, ведно с административната преписка е представена мотивирана заповед № РД-707 от 30.11.2007г. на областния управител на област Перник ,издадена във връзка с цитираното по - горе заявление от 24.08.2007г. и на основание чл.32 от Закона за администрацията ,чл.5,ал.2 от ЗПГРРЛ и чл.4 и чл.1 ал.2 от Наредбата за прилагане на чл.4 от същия закон. Със заповедта административният орган е отказал изрично на жалбоподателя Д. отпускането на еднократно парично обезщетение, за претърпяна репресия ,по съображения, че

същият не попада в кръга на лицата, изрично посочени в чл.1, ал.1 от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, както и че не притежава качеството "правоимащо лице", с оглед липсата на данни, които да доказват, че по отношение на него е извършена репресия по смисъла на ЗПГРРЛ, основаваща се на неговия произход, политически убеждения или религиозни вярвания.

В жалбата и с писмени бележки оспорващият моли съда да отмени отказа и да задължи административният орган да изплати еднократно парично обезщетение за претърпяната незаконна репресия.

Ответникът - областен управител на област Перник, чрез упълномощен процесуален представител, взема становище за неоснователност на жалбата. Моли съдът да потвърди отказа и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд Перник, като взе предвид данните по делото, становищата на страните и прецени условията за допустимост и основателност на разглежданата жалба, приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна срещу мълчалив отказ на административния орган да се произнесе по заявлението на оспорващия 24.08.2007г. След изтичане на срока по чл.4, ал.1 от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, областния управител на област Перник е разгледал искането и със своя заповед № РД-707 от 30.11.2007г. е отказал изплащане на претендираното парично обезщетение. Няма данни по делото, издадената заповед, да е съобщавана надлежно на жалбоподателя Д., поради което съдът приема, че е сезиран в срок с жалба срещу изричен мотивиран отказ на административния орган, обективиран в цитираната заповед.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна при следните съображения:

Жалбоподателят И.Д.Д. е депозирал заявление, с вх. № 94-00-252/24.08.2007г./ не представено по делото с административната преписка / до областния управител на област Перник, за заплащане на еднократно обезщетение по реда на чл. 2 от ЗПГРРЛ, в качеството му на репресирано лице. Приложил е и удостоверение от ГДИН при МП, рег. № 5783 от 02.07.2007 г., препис от протокол от 26.06.1964г. от закрито заседание на Върховния съд, ОС на наказателните отделения по н.ч.пр.№ 57/64г., препис от Решение № 69 от 26.06.1964г. на Общото събрание на НК на ВС на НРБ.по н.д. № 57/64г., декларация, че не е получил еднократно парично обезщетение към 21.05.2007 г., служебна бележка от 03.04.1990г. от Софийски затвор, Удостоверение от централен военен архив -В.Търново № 21.12.2001г., Акт за смърт № 15 от 04.04.1963г. на Д.И.Д., медицинско удостоверение без дата, от Първостепенна Окръжна болница „Д-р Рачо Ангелов“-София, Писмо, № 6458.90.111 /04.У.1990г. от Главна прокуратура на НРБ,отдел „следствен“, Сведение от К.С.К. и Декларация от К.Г.Б. и двете без нотариална заверка. Със заповед № РД-707 от 30.11.2007г. областният управител на област Перник е отказал изплащането на еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ. Областният управител е приел, че не са представени доказателства относно настъпването на законовите предпоставки за възникване на правото на И.Д.Д. да получи еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ, а именно - същият не притежава качеството на "правоимащо лице".

По делото не се спори, че жалбоподателят Д. е осъден с присъда № 329-Ш

от 23.05.61г. по н.д. № 813/61г. на Софийски градски съд, потвърдена с решение №743/07.07.1961г. по н.д. №669/61г. на 1-во НО на ВС на НРБ, постъпил е в затвора гр. София, на 14.09.1961г. за изтърпяване на наложеното му наказание "лишаване от свобода" в размер на една година и шест месеца, за извършено престъпление по чл.259 НК/отм/ и е освободен от затвора на 11.05.1962г., което се установява от приложеното към жалбата удостоверение № 5783/02.07.2007 г. на ГДИН към МП. Бесспорно е и че с Решение № 69 от 26.06.1964г. на Общото събрание на НК на ВС на НРБ.по н.д. № 57/64г. , цитираните съдебни актове са обезсилени и производството по делото е прекратено.

Спорен се явява въпросът дали са налице законовите предпоставки за възникване на правото на жалбоподателя да получи еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ, а именно - същият да притежава качеството на "правоимащо лице".

Със Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (обн., ДВ, бр. 50 от 25.06.1991 г.) е признато правото на обезщетение на посочените в разпоредбата на чл. 1 *лица*, които са били незаконно репресирани, заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12.09.1944 г. до 10.11.1989 година. Правната възможност за това е уредена в чл. 2 ЗПГРРЛ. В нея при условията на изчерпателност са определени десет категории лица, имащи такова право. Жалбоподателят не попада сред нито една от тях, а не е включен и сред лицата по чл. 1 от Наредба за прилагане на чл. 4 от закона. Обявената от чл. 1, т. 1 от ЗПГРРЛ политическа и гражданска реабилитация, на която се позовава жалбоподателят, се разпростира върху *лицата*, които през посочения по-горе период са били осъдени по наказателни дела, заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания. Деянието, за което е осъден Д. не може да го приравни към нито една от изчерпателно изброените в закона категории репресирани лица. С влязла в сила присъда жалбоподателят Д., в качеството му на длъжностно лице - юрисконсулт при Благоевски РНС-гр.София е осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода, на основание чл. 259 от Наказателния кодекс от 1951 г. /отм /, за вземане на подкуп от Д.Д.Т., като във връзка с подкупа е нарушил службата си. По делото не са представени мотивите на присъдата, от които да се направи категоричен извод, че репресията се дължи на неговия произход, политически или религиозни убеждения. Според чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗПГРРЛ, право на еднократно обезщетение имат лицата, както следва: 1. (доп. -ДВ, бр. 29 от 2005 г.) осъдените по Закона за защита на народната власт, глави I и II от Наказателния закон, в сила до 13 март 1951 г.; глава I - "Престъпления против Народната република" от Наказателния кодекс, в сила от 13 март 1951 г. и глава I - "Престъпления против Народната република", в сила от 1 май 1968 г., военно-наказателните закони (Военно-наказателния закон, в сила до 28.09.1949 г. и Военно-наказателния закон, в сила до 17 февруари 1956 г.), по причини, свързани с техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания, чиито деяния са амнистирани. В случая, разпоредбата на чл. 259 НК/отм./, на основание на която е осъден жалбоподателят, попада в глава X, озаглавена "Престъпления по служба". Осъдените по тази глава не са признават за незаконно репресирани по смисъла на чл. 1 ЗПГРРЛ. Престъпленията по посочената глава не са посочени като

подлежаща на репарирание репресия, поради което осъдените на посоченото основание нямат право на обезщетение по реда и при условията на ЗПГРРЛ. Следва да се отбележи и че представеното удостоверение за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ по цитираната по - горе присъда, с рег.№ 5783 от 02.07.2007г от МП ГД „ИН“-град София, с което се установява факта, че жалбоподателя ефективно е изтърпявал наложеното наказание, също не съдържа сведения за незаконно упражнена репресия, основана на произход, политически или религиозни убеждения. Не се съдържат такива данни и в представеното по делото решение № 69 от 26 юни 1964г. на ВС на НРБ, ОС НО, с което присъдата и потвърждаващото я решение са обезсилени. Представените писмени доказателства -Сведение от К.С.К. и Декларация от К.Г.Б. и двете без нотариална заверка, нямат никаква доказателствена стойност. Те биха били годни доказателства в производство пред централната комисия по чл.4 ал.3 от закона ,за установяване на обстоятелства, за които липсват изцяло или част от изискваните писмени доказателства, в случай ,че жалбоподателят е „правоимащо лице“. Правноирелевантни са и представените със заявлението писмени документи - Удостоверение от централен военен архив -В.Търново Ст 21.12.2001г. „Акт за смърт № 15 от 04.04.1963г. на Д.И.Д.,медицинско удостоверение без дата, от Първостепенна Окръжна болница „Д-р Рачо Ангелов“-София и Писмо № 6458.90.111 /04.У.1990г. от Главна прокуратура на НРБ,отдел „следствен“.

Като е приел, че жалбоподателят не се обхваща от разпоредбите на закона съобразно вида на претърпяната репресия, поради което няма право на обезщетение, областният управител е постановил съответен на материалния закон индивидуален административен акт. Актът е издаден от компетентен орган и при спазване на административно-производствените правила. Същият е законосъобразен, а жалбата срещу него - неоснователна, и подлежаща на отхвърляне.

С оглед изхода на спора основателна се явява претенцията, заявена от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсулско възнаграждение за осъществената защита в производството пред настоящата инстанция в минималния размер, съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2от АПК, Административен съд Перник

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на И.Д.Д. *** против заповед № РД-707 от 30.11.2007г. на областния управител на област Перник .

Осъжда И.Д.Д. ***, ЕГН-*****, да заплати на Областния управител на област Перник, сума в размер на 80 лева, представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му, чрез изпращане на препис от същото.

Съдия: